

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are embracing in a grand, ornate ballroom. The woman, with long dark hair, is wearing a red dress with a subtle floral pattern. The man, with dark hair, is wearing a light blue button-down shirt. They are looking at each other with affection. The background features ornate white walls with gold-colored decorative elements, including a large chandelier and a fireplace mantel adorned with flowers.

Maya Blakeová
Ten prsten
není tvůj!

MAYA BLAKEOVÁ

TEN PRSTEN NENÍ TVŮJ!

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

*červen je asi můj nejoblíbenější měsíc. Měsíc rozepjatý mezi dechem jara a pulzem léta, měsíc s korunou světla. Dny se natahují do zlatých nekonečen, jako by slunce nechtělo zavřít oči, a obzor hoří měkkým plamenem soumraku. V nejdelších dnech roku se čas rozplývá v trávě provoněné senem a ve stínech stromů, jež už nejsou jarně křehké, ale plné síly. Noci jsou žhavé a tiché, nesou v sobě šepot dálky a příslib doteků. Hvězdy se třpytí nad rozpálenou zemí a vzduch vibruje cvrkotem, jako by sama příroda zpívala píseň o dozrávání. Jaro odkládá svěží zelený šat a obléká si hlubší barvy a odvážnější vůně. Je to měsíc na prahu prázdnin a snů, měsíc, kdy se srdce učí zpo-
malit, a přesto hořet ve zběsilém rytmu. Je to měsíc otevřených oken, bosých kroků a odvahy nechat se unášet teplem, které slibuje, že léto už stojí za dveřmi.*

Pro mě je červen asi mnohem více měsícem lásky než populární květen

Takže

S láskou

Váš Harlequin

Maya Blakeová

TEN PRSTEN NENÍ TVŮJ!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Accidentally Wearing the Argentinian's Ring

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollins Publishers, 2024

Překlad:

Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2024 by Maya Blake

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

info@harpercollins.pl

www.harpercollins.pl

www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2883-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-291-2884-1 (MOBI)

ISBN: 978-83-291-2885-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Existoval důvod, proč život Mareky Dixonové sestával z řady výzev, kdy potřebovala něco dokazovat sama sobě, ať už se jednalo o porážku budíku, kdy vstala dřív, než zazvonil, nebo vystoupení o dvě autobusové zastávky dřív, aby si dokázala, že dokáže vychodit tu zmrzlinu navíc, kterou si včera večer dala k dezertu. Nebo že si dokáže pořádně vynadat, kdykoliv na *něho* pomyslí.

Nepotřebovala být psycholožkou, aby věděla, odkud to pochází.

Ne – teď ne. Ve svém životě „samá práce, žádná zábava“ měla na hloubání nad svou emocionální záležitostí vymezený jasný čas – nedělní noci mezi šestou a osmou večer, když se vracela domů po návštěvě rodičů.

Právě teď se potřebovala soustředit na to, kam jde: Smythe Square v Knightsbridgi.

Konkrétně do podniku jménem Smythe's. Dalšího z těch neskutečně elegantních a astronomicky drahých míst, kde pouhý ztracený pohled vzbuzoval podezřívavé, pohrdavé pohledy, dokonce i od persónalu. Kde její nemoderní kudrliny a vlnadná postava přitahovaly druhé a třetí pohledy, hodnotící a odsuzující. Kde elegantní sportáky byly běžné jako chipsy a dokonale načesaní pudlíci nosili doplňky, které stály víc než její roční plat.

Dneska se oblékla s vědomím, že její ultra náročný, ultra uhlazený a mazaný miliardářský šéf je bezpečně na druhé straně Atlantiku. Tentokrát nemusela trávit patnáct bolestivých minut v koupelně, aby zkrotila své divoké vlasy, ani se úzkostlivě nesnažila nalíčit tak jako obvykle, když byl ve městě. Přesto dorazila do práce v sedm patnáct a makala i přes oběd jako vždycky. Požadavky dvou kolegů z New Yorku a Argentiny se zdály nekonečné.

Mareka však zbožňovala výzvy, protože každý týden, kdy zůstávala evropskou asistentkou Cayetana Figueroy, představoval zápis v jejím životopise, který měl hodnotu zlata, až se rozhodne posunout někam dál.

A ten čas nastane, protože...

Kdepak, na to teď nebude myslet.

Mareka ignorovala žár, který se jí shromažďoval v podbřišku, a pohlédla na telefon. Modrá tečka na mapě oznamovala, že se blíží do svého cíle. Už snad podesáté se dotkla černé kartičky v kapse, aby se ujistila, že tam je. Jednalo se o jedinou věc v černé skřínce, kterou odpoledne donesl do kanceláře kurýr pro pana Figuerou.

Jako Cayetanova asistentka na téhle straně Atlantiku byla Mareka zvyklá na organizování extravagančních akcí a kupování luxusních dárků, které jinak vídávala jen ve filmech a televizních pořadech. Ohromilo ji, když pochopila, že pro muže jako její šéf je takové utrácení běžnou aktivitou.

Doručení záhadné krabičky a jejího obsahu byl důkaz, že Mareka postoupila na úplně novou úroveň. Znervózněla, když Cayetano před hodinou volal, aby ji informoval, že je v Londýně na schůzce v Canary Wharf, která se protáhla.

Marece se nechtělo zjišťovat, proč se cítí tak nesvá a ublížená, že se ji šéf o svém příjezdu neobtěžoval

informovat. A ano, ještě víc ji zneklidnilo, když v ní ta myšlenka probudila staré pocity nedostatečnosti.

Tohle přece nepotřebuju...

Zahnala ten pocit, protože si zaprvé chtěla udržet tu nejlépe placenou práci, kterou v životě měla, a zadruhé protože Cayetano Figueroa jí jako obvykle stroze oznámil své rozkazy a očekával, že je okamžitě provede.

Takže mu stejně stroze odpověděla. Ano, krabička dorazila. Ano, obsahuje černou vizitku s adresou a telefonním číslem vpředu a nějakým kódem vzadu. Ano, může zajet na tu adresu v Knightsbridgi a počkat tam na něj, než dorazí.

Koho zajímalo, že je skoro sedm a v pátek večer ji čekala jen streamovací služba a kelímek oblíbené zmrzliny? No a co, že uběhlo už dvanáct hodin od chvíle, kdy si nazula lodičky na deseticentimetrovém podpatku a co ji škrtil těsný pásek na značkovém kostýmku?

Už před třemi měsíci vydržela déle než Cayetanova čtyři předchozí asistentky. A přestože se jí její příliš ambiciózní rodiče posmívali, brala to jako úspěch, odrazový můstek k tomu, po čem toužila *nejvíc*. Právě proto riskovala, že se zakouká do svého šéfa...

Dorazili jste do svého cíle.

Mareka nadskočila, když se z mobilu ozval veselý hlas, a pak se zarazila na chodníku. Nakoukla do výlohy čtyřpatrové budovy a viděla jen úchvatné obrazy a důmyslně osvětlená umělecká díla.

Tenhle typ umění by její rodiče zahlédli a pojmenovali i ze vzdálenosti tisíc kroků. Ten typ umění, o kterém měla živě debatovat při těch vzácných příležitostech, kdy ji pozvali na svá akademická soaré. Obvykle v jejich zkouškách neuspěla a oni ji museli odměřeně opravovat, že ne, to byl Haydon, a ne Margaux. Slibovala si, že si podobné obrazy koupí, pokud by se jí povedlo nemožné a vyhrála v loterii.

„Promiňte, slečno, neztratila jste se?“

Mareka se vytrhla ze zamyšlení a zamrkala na štíhlého muže, který ji sledoval s neskrývaným podezřením.

„Ne, jsem přesně tam, kde bych měla být, děkuju,“ odvětila pohotově.

Možná až příliš pohotově, protože když se rozhlédla kolem sebe, nenašla ani název, který hledala, ani vstup do umělecké galerie.

Kvůli *tomuhle* se musela vzdát večera u televize – aby vyzvedla svému šéfovi nějaké umělecké dílo?

Bála se podívat na muže, jehož elegantní oblek neprozrazoval, že by měl pod sakem zbraň, a tak se vrátila o pár kroků zpátky, jenže narazila na kopii předchozího hlídače.

„To je přesně kde, slečno?“ zeptal se druhý muž.

Navzdory hustému provozu o pár ulic dál působilo náměstí zlověstně tiše.

„Protože pokud tu nemáte co pohledávat, navrhuju, abyste odešla, než budu nucen zavolat policii,“ varoval ji hlídač číslo jedna.

Jsi zástupce Cayetana Figueroy – chovej se podle toho.

Sáhla do kapsy, vytáhla černou kartičku a přidržela ji před sebou jako štít. „Mám schůzku...“ Mareka zmlkla, když hlídači zareagovali, jejich proměna působila téměř komicky.

„Jistěže, madam. Omlouvám se za nedorozumění.“ Napřáhl jednu paži a pobídl ji po několika schodech ke svému kolegovi, který se otočil ke zdi vedle sebe a rychle poklepal na nenápadný panel. „Tudy, prosím.“

Mareka s vytřeštěnýma očima sledovala, jak se dveře bez kliky otevřely a odhalily širokou, nádhernou chodbu. Druhý hlídač se postavil do pozoru, když kolem něj procházela.

Klapot podpatků a měkčí kroky jejího doprovodu rezonovaly na krémovém mramoru se zlatými žilkami. Po pár metrech jí došlo, že úchvatný foyer je ve skutečnosti součástí umělecké galerie. Na chodbě k výtahu visela vystavená díla. Pod jedním obřím obrazem stála široká lavička. Věděla, že tu malbu zná, ale nedokázala ji zařadit.

Mareka se kousla do spodního rtu, když se rozhlédla. Má tu počkat? Posadit se a předstírat, že obdivuje umění, dokud nedorazí Cayetano Figueroa?

„Výtah vás odveze na poschodí, kam potřebujete, madam,“ vysvětlil jí hlídač číslo dvě mnohem srdečněji než předtím. „Stačí jen zadat kód, který máte na zadní straně té vizitky.“

Přikývla, aby to vypadalo, že ví, o co jde, ale žaludek se jí svíral nervozitou. Mareka se v duchu modlila, aby se jí netřásl ruce, když opatrně vyfukávala čísla a sledovala, jak se dveře potichu otevírají. V okamžiku, kdy vstoupila dovnitř, se hlídač natáhl, stiskl tlačítko do druhého patra a rychle ustoupil.

„Přeju pěkný večer, madam.“

Jelikož netušila, jestli vůbec zvládne promluvit, tak jen přikývla. Hned jak se dveře zavřely, sesula se na zeď.

Výtah stoupal vzhůru stejně jako její nervozita.

Jestli ji sem Cayetano neposlal, aby jeho jménem koupila nějaký obraz, tak co tu dělá?

Výtah dorazil příliš rychle, než aby se stihla uklidnit. Polkla a otřela si zpocené dlaně o sukni, načež vystoupila do místnosti bez oken osvětlené třemi draze vypadajícími luxusními lustry. Zdi zdobily krémové hedvábné závěsy od podlahy do stropu stejné barvy jako několik polstrovaných pohovek a luxusní koberec pod jejíma nohama.

Stejně jako dole tu nikoho neviděla, ale když vykročila k široké vitríně uprostřed místnosti, začínala

pomalu tušit, proč tu je. Protože pod dokonale vyleštěným sklem spočívaly řady těch nejúchvatnějších šperků, jaké kdy v životě viděla.

V prvním spatřila brože ve tvaru zvířat: černý gátový panter s očima a ocasem z diamantů, kolibřík s pírkou ze safíru, smaragdů a rubínů, had vytvořený ze žlutého zlata se žlutými diamanty jako šupinami.

V druhá vitrína ukrývala diadémy a korunky, které viděla jen na hlavách členů královské rodiny na stránkách luxusních časopisů.

S otevřenou pusou přecházela sem a tam a pak zamířila ke třetí vitrině s dech beroucími náhrdelníky a náramky, když vtom se za ní ozvalo diskrétní ženské zakašlání. Mareka se otočila a spatřila štíhlou, vkusně oblečenou ženu.

Na sobě měla černé šaty s lodičkovým výstřihem, jež jí obepínaly štíhlý pas a rozšiřovaly se u kolenou. Bylo na ní něco zvláštního, co Mareka nedokázala hned určit. Možná za to mohly hranaté brýle nebo nakrátko zastřižené uhlově černé vlasy. Mareka si byla jistá, že je to paruka. Nebo za to mohly zářivě modré oči, o kterých si byla Mareka jistá, že jsou upravené kontaktními čočkami. Neměla však čas nad tím hloubat, protože k ní žena přistoupila a napřáhla ruku v přesně vypočítaném úhlu.

„Slečna Smytheová,“ představila se naprosto bezvýrazným hlasem, jako by nechtěla poutat pozornost. Jako by...

Mareka její ruku přijala a zaregistrovala, že i její stisk je naprosto neutrální, ani pevný, ani slabý. „Mareka Dixonová.“

Významně se podívala na kartičku, kterou Mareka držela. „Očekávala jsem pana Figuerou.“

„Já... ano, jsem jeho osobní asistentka. Má trošičku zpoždění. Nechtěl zmeškat schůzku, a tak místo sebe poslal mě.“

Přes tvář se jí mihl náznak nespokojenosti, ale až děsivě se ovládala. „A budete vybírat za něj?“

Mareka zalétla pohledem k vitríně a srdce jí vyskočilo až do krku. Věděla, že nejjistější bude, když té záhadné ženě řekne, že raději počká na Cayetana. Jenže... netrhla rekord jako jeho osobní asistentka, protože by poslouchala svou intuici?

S předstíranou statečností přikývla. „Ano.“

No a co, že se jí maličko třásl hlas, když se podívala na kousky nedozírné ceny a vyděsila se při představě, že něco vybere bez souhlasu Cayetana Figueroy?

Ženě přelétlo přes tvář mírné pobavení, než se vrátila ke své kamenné neutralitě. „Tak tedy dobrá. Pojdte prosím se mnou.“ Prošla kolem vitrín a na pravou zeď namířila něco, co vypadalo jako miniaturní dálkový ovladač.

Zrovna když Mareka děkovala hvězdám, že nebude muset volit mezi diamantovými korunkami, tlusté hedvábné závěsy se odsunuly a odhalily další, menší vitrínku. Po zádech jí sjel podivný mráz. Mareka stála proti tuctům... zásnubních prstenů.

Zatímco se jí tělem šířil šok jako vodopád, nebyl to důvod, proč každá buňka v ní reagovala tak negativně na to, co měla udělat. Za to mohl jeden konkrétní důvod. Stejný důvod, proč měl každý muž v jejích snech mechově zelené oči, vlnité hnědé vlasy s nádechem bronzu a měřil sto devadesát čísel. Stejný důvod, proč měl štíhlou postavu jako většina atletů, se širokými rameny a úzkým pasem.

Proč mluvil se zřetelným argentinským přízvukem, ze kterého se jí podlamovala kolena.

V jisté nezapomenutelné chvíli v minulém roce, zatímco šéfa doprovázela na Summit G7 v Itálii, spáchala svůj dosud nejsílenější čin – čin, který by ji nejspíš navždycky zatratil v očích rodičů, kdyby to zjistili. Ne že by měla v plánu prozradit to živé duši.

Přijala tehdy pozvání na večeři od svého šéfa a dezert už jedla po uši zamilovaná do jednoho z nejpřítažlivějších, nejpohlednějších a podle bulváru nejneomilosrdnějších mužů na zemi.

Záleželo na tom, že okamžitě rozpoznala marnost svého snažení a pohřbila ho co nejhlouběji? Soudě podle bolesti, která v ní narůstala, když zírala na bílé sametové tácy s prsteny, tak ani ne.

„Slečno Dixonová?“

Nadechla se a zvedla pohled od výstavky k ženě, jejíž jméno naznačovalo, že je majitelkou tohoto ultra exkluzivního podniku.

Ačkoliv by se Mareka nejraději zeptala, s kým se má Cayetano zasnoubit, ovládla se. Nepotřebovala být ještě nezaměstnaná, a pokud by indiskrétně vyzvídala, koho si má Cayetano v úmyslu vzít, rozhodně by jí to hrozilo. Posbírala veškeré kousíčky sebeovládání, které vyhrabala, a přešla k pohovce a konferenčnímu stolu, na němž ležel stříbrný tác s lahví šampaňského v kbelíčku s ledem, dvě skleničky a cosi, co vypadalo jako čokoládové bonbony.

Mareka už rozdala dostatek podobných pochutin mezi management svého šéfa, aby věděla, kolik to stojí. Nejednalo se o žádnou obyčejnou pochůzku.

Tohle bylo něco obrovského. Cayetano Figueroa už nebude tím nejžádanějším svobodným mládcem na světě.

Proklela svá kolena za to, že jsou tak rozklepaná, načež se sesula na gauč a omámený pohled upřela na tácy s prsteny. Který by Cayetano věnoval své snoubence? Možná vzácný modrý diamant? Růžový diamant ve tvaru hrušky s několika menšími kamínky okolo?

Slečna Smytheová k ní přistoupila, zvedla lahev a nalila jí sklenku s nesmírnou elegancí. Jestli byla naučená nebo vrozená, Mareka nepoznala, když přijala chlazené šampaňské.

Když druhá žena zamumlala: „Nechám vás, abyste si v klidu vybrala,“ Mareka dokázala pouze přikývnout. Stěží si všimla, že majitelka odešla.

Napila se šampaňského, spíše aby se upokojila než kvůli čemukoliv jinému. Pokud se má odmilovat, co jí k tomu pomůže víc než luxusní šampaňské? Potřásla hlavou, protože se málem hystericky rozesmála, a pak nadskočila, když se jí rozvibroval telefon. Odložila sklenku a rychle hovor přijala.

„*Slečno Dixonová, už jste na místě?*“ ozval se hluboký, klidný, nesmírně mužný a náramně sexy hlas Cayetana Figueroy, až Marece při tom zvuku poskočilo srdce.

Třesoucími se prsty pevně sevřela mobil. „Ano, jsem tady.“

„*Muy bien. Dorazím za půl hodiny. Nerad bych procházel stovky kousků. Připravte mi menší výběr.*“

„Takže... to je pro vás? Chcete se zasnoubit?“ vyhrkla, než se mohla kousnout do jazyku.

Nastalo napjaté ticho. „*Sí. Chci,*“ pronesl stejný neochvějný témbř, který naznačoval jeho skutečné pocity.

V Marece se něco zkroutilo a zemřelo a ani trochu se jí to nezamlouvalo, protože se necítila volná. Místo toho vystoupil do popředí reflex, který se v ní zvedal pokaždé, když ji rodiče ponižovali. Pevně se ho držela a odvětila: „Tak to asi gratuluju.“

Nastalo další dlouhé ticho – během něhož měla vyměknout, nebo se tak prostě choval, protože to měl v povaze? Protože proč by se Cayetano staral o její pocity? Nakonec zareagoval ochraptělým: „*Gracias.*“

„Mám dát dohromady zprávu pro média? Mohla bych –“

„*To nebude nutné. O všechno je postaráno.*“

„Hm, tak fajn. Uvidíme se za chvíli.“

„*Jistě.*“ A zavěsil.

Je to dobře, ujišťovala se, když sáhla po šampaňském a znovu se napila. Pokud už Cayetano nebyl volný, tak už o něm nemusí fantazírovat! Nemusí hloubat nad tím „okamžikem“ u večeře v Abruzzu, kdy si byla na sto procent jistá, že ji chce její šéf políbit.

Večery a víkendy se může věnovat něčemu mnohem produktivnějšímu. Jako že třeba udělá první krok ke splnění svého celoživotního snu založení charitativní organizace na pomoc mladším ženám, aby se postavily samy za sebe. Už si našetřila dost, aby se do toho mohla pustit, ne?

Pokusila se z hlavy vyhnat hlásek, který jí našeptával, že to ani zdaleka nestačí. Že *ona* na to nestačí...

A co když selže?

S tlukoucím srdcem odehnala pochyby a přiměla se podívat na třpytící se šperky. Znovu upila šampaňského, aby si dodala odvalu, a vytáhla první prsten ze sametu. Zalapala po dechu, když se od úchvatného oválného diamantu odrazilo světlo.

Odložila ho stranou a zvedla další a pak další. U šestého se zarazila. Dech se jí zadrhl na bezchybném diamantu s polštářovým brusem, který obklopovaly drobné růžové kamínky. Působil nádherně, žensky a naprosto dokonale.

Nebude si ho zkoušet. *Kdepak. Ani náhodou.* To by bylo šílené. Zdráhavě ho odložila, popadla lahev a dolila si skleničku. O patnáct minut později vybrala osm prstenů. Každý kámen vypadal tak dokonale, že by z něho jakákoliv žena omdlela. Zvlášť když před ní padne na koleno muž jako Cayetano Figueroa, s dech beroucí tváří zdviženou, až bude...

Ne – dost. Z tohohle rozhodně zešílí.

Pohledem se vrátila k třpytivým šperkům – zvlášť k tomu diamantu s polštářovým brusem. *Je tak krásný.* Jistě neuškodí, když si ho na chvíličku vyzkouší?

Jedna její část na ni řvala *ano*. Na takové místo se pravděpodobně už nikdy nepodívá, tohle byla šťastná náhoda. Proč by nemohla zjistit, jak žijí vyvolení?

Než si to mohla vymluvit, s klapnutím odložila skleničku a se zahihňáním sáhla po prstenu... Představa, jak jí jeden Argentinec navléká prsten na prst a překrásnou iluzi završuje polibkem, jí vyskočila před očima jako ta nejkrásnější zakázaná pohádka.

Mareka ohromeně otevřela ústa. Otáčela ruku pod lustrem a zalapala po dechu, když se kameny rozzářily. „Ach! Ty jsi ale překrásný!“ Došlo jí, že mluví na neživou věc, a přitom je maličko líznutá, a tak se znovu zahihňala a zvedla ruku, aby se podívala pořádně. „Je mi to fuk,“ zamumlala. „Stojíš za dočasné šílenství.“

Vyjekla, když uslyšela hluboké odkašlání. Zpanikařeně vyskočila. Věděla, komu patří. Nechtěla se na něj podívat, i když cítila sílu jeho přítomnosti.

Mareka se chvíli vyděšeně krčila, než spustila ruku a otočila se k ztuhlé postavě Cayetana Figueroy, který stál jen metr od ní. Setkala se s jeho pronikavými mechově zelenýma očima, které se do ní zavrtávaly jako sbíječky. Ruce měl možná schované v kapsách, sako šité na míru rozepnuté a vázanku povolenou, jak to míval ve zvyku po příšerně dlouhém dni, ale Mareka se jeho nenuceným vzezřením nenechala ošálit ani na vteřinu.

Klopýtavě couvla, protože všechno, co Cayetano cítil, se mu zračilo v očích: podrážděnost, nevěřícnost a cynismus. Možná náznak lítosti...?

Poslední emoce ji pálila nejvíc. Často ji totiž vídávala v očích rodičů. U něj to ale bylo stokrát horší – dost na to, aby znovu zoufale ustoupila. Vyděšeně zalapala po dechu, když se zachytila podpatkem za koberec. Rozhodila paže a beze stínu pochybností věděla, že se rozplácne jako pytel brambor.

Zavřela oči, aby v jeho tváři neviděla další pohrání. Takže nezaznamenala, když se vrhl dopředu a chytil ji, jednu paži jí omotal kolem pasu a druhou ji chytil za rameno.

Cítila ho však, když si ji k sobě přivinul na svou atletickou postavu.

„Jste v pořádku?“ zamumlal jí do ucha. Jeho dech jí ovanul ušní lalůček a vyslal jí do celého těla líbezné zachvění.

Otevřela oči. Možná to bylo kombinací toho, kde se nacházeli, exkluzivní atmosféry klenotnictví a fantazie, kterou se před pár minutami opájela, nebo prostě jen magnetizující zvířecí přitažlivostí, kterou tak dlouho cítila ke svému šéfovi, že se k němu přimkla a rukou ho objala kolem ramen.

„Ano,“ vydechla. „Já... nic mi není.“

Dál ji držel a shlížel na ni, jako by pochyboval o její odpovědi. Tep se jí zrychlil a dech se zadrhl, když sledovala, jak pohledem sklouzl k jejím ústům. Dobrý bože, chystal se ji...?

Při pronikavém řevu, který prořal místnost, nadskočila kilometr vysoko a už tak uhánějící srdce se rozbušilo ještě víc, zatímco se snažila najít zdroj toho hluku.

Cayetano je oba narovnal a sraštil obočí.

„Je to to, co si myslím, že to je?“ zeptal se, aniž by musel zvýšit hlas, aby byl slyšet.

Tajemná majitelka přikývla, poté co se magicky zjevila. „Obávám se, že ano. Musíme evakuovat budovu. Pojdte prosím se mnou.“ Bez čekání se otočila na podpatku.

Cayetano se podíval na Mareku, pustil ji a ustoupil. „Až po vás, slečno Dixonová.“

Mareka vykročila, ale noha se pod ní podlomila. Přikrčila se. Panebože, tu druhou skleničku šampaňského *vážně* neměla pít, zvlášť na prázdný žaludek.

Zkusila zrychlit, protože si uvědomovala Cayetanovu přítomnost za sebou, a následovala slečnu Smytheovou na odpočívadlo a schodiště, jež je odvede dolů. Mareka se chytla zábradlí, ale při prvním kroku znovu klopýtla.

Cayetano za ní potichu zaklel a pak ji silné ruce zvedly z podlahy. „C-co to děláte?“ zakoktala se, když si ji přitiskl na svalnatou hrud.

„Chráním nás, abychom tu neshořeli na popel.“

Mareka na okamžik pevně zavřela oči a intenzivně si uvědomovala jeho paži pod stehny a druhou kolem zad a svaly pod rukou, kterou se ho držela kolem trupu. „Umím chodit, víte,“ zaprotestovala chabě.

„Na těch podpatcích zjevně moc ne. A rozhodně ne v nouzové situaci,“ konstatoval.

Marece žhnula tvář, vynadala si za bodnutí bolesti, které jí znovu připomnělo, že je k ničemu. Že je neschopná a že se vždycky ztrapní. „No, kdybyste chvíli počkal, místo abyste se tu objevil jako nějaký superhrdina v pláštěnce, viděl byste, že bych si ty střevíce sundala, abych mohla schody sejít rychleji.“

Oči mu na tlumeném schodišti zářily, zatímco po nich scházel s jistotou hraničící s arogancí. „Dneska trochu nestíhám, slečno Dixonová. Ať vám váš příští zachránce tu scénku klidně zahraje,“ prohlásil suše.

Prsty mu zabořila do košile. Mareka nedokázala potlačit odrůknutí, které jí vylétlo z krku. „Jo, jistě. Jako bych se ještě někdy ocitla v takové situaci.“

Ta slova zněla smutněji, než zamýšlela. Zrudla ještě víc. Zadívala se mu do očí, zatímco mezi nimi ta slova poskakovala. Pátrala po něčem, co by uvolnilo atmosféru, ale nenašla nic jen vířící myšlenky, které si raději nechá pro sebe. Mareka zakňourala, protože teď se na ni šéf díval, jako by byla vzorek pod mikroskopem, se všemi emocemi vystavenými na odiv.

Opožděně si všimla, že vyšli z budovy na náměstí

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ten prsten není tvůj!.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.